

במשך חודשים וחצי מרויחה נערת-עיסוי די כסף לקניית מיגרש לוילה

את תאוות-הבצע מייחסת התובעת מירי דיסקין גם לנאשם. לפי כתב-האישום רצה יחזקאל שזיווה תמשיך לעבוד אצלו, וכאשר סירבה דרש ממנה 20 אלף דולר כפיצוי. כאשר סירבה לשלם, לקח אותה ביולי 1989 לביתו ואיים עליה באקדח שלוף. אחרי מיקרה זה התלוננה זיווה במישטרה.

יחזקאל מבחיש בתוקף את מה שמייחסת לו התביעה. לדבריו הוא מתנגד למי כוונת-עיסוי, וכל המריבות עם זיווה היו רווקא מפני שהוא ניסה לשכנע אותה לעזוב את עבודתה, המתועבת בעיניו, ואילו היא סירבה.

או פעמיים גם נשארתי ללון שם. למרות שזיווה ביקשה ממני לישון איתה במיטה, סירבתי כי לא הייתי מעוניין ביחסים האלה. העיד יחזקאל. עורך-הדין צבי לידס קי, סניגורו של עובדיה, ניסה להוכיח שגם יחזקאל לא רצה לוותר על מיכרה-הזהב של זיווה, ועליכן ניסה להפלייל את עובדיה. לידסקי הסביר לבית-הדין שפוט כי כאשר ראה יחזקאל שזיווה קונה מיגרש לוילה, מרויחה הרבה כסף ועוברת לגור עם גבר אחר, התעוררה בו גם קינאת-גבר וגם תאוות-הבצע, ולכן ניסה להפלייל את הגבר השני.

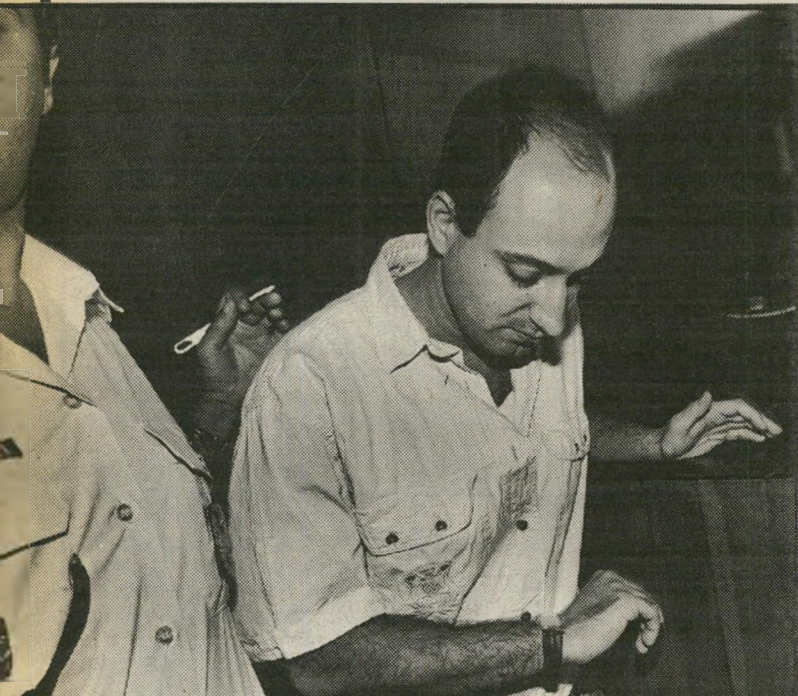
יחזקאל: "הייתי היועץ הכלכלי של זיווה. יעצתי לה לא לקנות את המיגרש, אבל היא

די כסף כדי לקנות מיגרש שעליו תבנה וילה. היה לה חלום של וילה", סיפר בבית-הדין פט יהודה יחזקאל, בעל פאב הבאר, שהיה מאהבה של זיווה. היא נתנה לו לשמור על כספה, 100 אלף ש"ח, מפני שחששה להפקירו בבנק. היא הילוותה לו 8000 ש"ח כדי לפתוח את הפאב, והשאילה לו מכונית פיאטו 1987 למשך שנה ללא תשלום. "נפרדנו מפני שלא רציתי לקחת אחריות על המישפחה שלה. יש לה שני ילדים", הכריז המאהב.

גם אחרי הפרידה נמשכו הקשרים בין השניים. זיווה עברה אמנם לגור עם עובדיה, אבל ירידה הקורם המשיך לבקרה בלי-

עלפי כתב-האישום שהגישה התובעת, איטה נחמן, נגד עובדיה יצחק, הרי שנערת-עיסוי היא אווה המטילה ביצי-החב. לרבריה ניסה עובדיה בכל כוחו להבטיח שזיווה (שם בדוי, השם האמיתי נאסר לפירסום), נערת-עיסוי במכון שניהל אחיו, תמשיך לעבוד. לשם-כך נהג להכותה במקלות וברפפות של תריס, תקף אותה, הפחיד אותה ואף חטף אותה במכוניתו בלילה לפרדס, והיכה אותה במוט-ברזל.

זיווה איננה יפהפיה. היא עצירה נאה, ממר צעתי-קומה, ונראית עדינה מאוד. אבל מסיי פורי ירידה התברר שהיא מעסה מבוקשת ביותר במכוני-המסוגלים של תל-אביב, והיא נחשבת שם כמיכרה-זהב.

אלי דסל, תעלום האח

מכונות לאוודת הזהב

מדוע הרביץ יחזקאל (משמאל) לזיווה, שעשתה הון במכוני-העיסוי של אחיו? יש לו הסבר, כמובן אילנה אלון

לעיתים היתה מבטיחה להפסיק, אבל ממשיך כה לעבוד בסתר ולשקר לו. על רקע זה נולדו המריבות הקשות ביניהם. "האם זה נכון שהיית מנהל לפעמים את המכון שבו עבד אחיך?" שאלה התובעת, והי נאשם הורה באי-רצון. "אחי מתעסק בעסקי עיסוי. בעיני זה נראה ממש לא בסדר, ואני מתעב את זה. אבל לפעמים עזרתי לאחי במכון, כי הוא לא יכול להיות שם כל הזמן. הייתי מחליף אותו כאשר הוא יצא לסידורים. אני לא יודע מרוע, אינני יכול להסביר זאת. אבל זה היה אחרי שנפרדתי מאשתי, לא מצאתי את עצמי ואמרת לעצמי שאני עושה זאת רק לתקופה קצרה, ואחרי-כך אחזור למי קצוע שלי. במכון הייתי מקבל כסף מלקוחות, אבל זה היה נגד רצוני." בתקופה שבה נהג עובדיה להחליף את אחיו במכון, עברה שם זיווה כמעסה. "אף אחד לא יכול היה להעיף את זיווה, כי היא הכי טובה במכון, היא ממש מיכרה-זהב. אבל יום אחד, כשאחי ראה שהיחסים בינינו מתהרקים, הוא זרק את זיווה מהמכון." עובדיה (27), ממוצעי-קומה, מקריח, בסג' טרו חריץ והוא מדבר בצורה נעימה ומנומסת. הוא ניסה לשכנע את בית-הדין שפוט כי מעולם לא היכה את זיווה, מלבד פעם אחת, כאשר סטר לה מכיוון ששיקרה לו ואמרה שהפסיקה לעבוד כמעסה. הוא גם הכחיש שדרש ממנה כסף, ואמר שהיא עצמה הציעה לו 1000 ש"ח כדי שיפסיק להציץ לה ולר" רש שתעזוב את מיקצועה המכניס. במהלך הישיבות במישפט זכה הנאשם בתמיכה בולטת מצד הוריו, שישבו כל העת באולם. אבל מפתיעה ביותר היתה תמיכתה של אשתו, שאותה עזב כדי לגור עם זיווה. האשה חזרה לתמוך בו בשעתו הקשה, וישבה באולם כדי לעודדו.

התעקשה. באתי איתה לעורך-הדין והבאתי את הכסף שלה, שהיה אצלי, וגם החזרת לה את הכסף שהילוותה לי עבור פתיחת הפאב. הבאתי את הכסף בהמחאה בנקאית. היא אמנם מכבדת את רעתי, אבל בעניין המיגרש היתה נחושה בדעתה, כי היה לה חלום של וילה."

סניגור לידסקי

לות, אחרי שחזרה מעבודתה במכוני-העיסוי. הייתי בייבי-סיטר לילדים שלה ששישבע פעמים בחודש, גם כאשר כבר גרה עם עובדיה. ריה, אמו של עובדיה היתה המטפלת של הילדים, והיתה נשארת עד השעה 1 בלילה. כאשר היא הלכה, אני נשארתי לשמור על הילדים עד שזיווה הגיעה הביתה. אולי פעם

לזיווה (21) שני ילדים קטנים, כל אחד מאב אחר שלא היה בעלה. היא מגדלת אותם בעיר דרומית, ונוסעת מרי יום לעבודתה במכון ברחוב נתי-יהודה בתל-אביב. היא חיה כרמת-מחיה גבוהה. יש לה מכונית פרטית, היא מגדלת את הילדים, ובכל זאת, הצליחה תוך חודשים וחצי לחסוך

תובעת דיסקין

היא היתה הכי טובה. היה לה חלום."